

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ..... Δραχμὰς 7.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ..... Φρ. Χρ. 8

ΕΤΟΣ Γ' — ΑΡΙΘΜΟΣ 98

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ Λ. 10

Διὰ πᾶσαν αἰτίαν :

“ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΝ”

ΑΘΗΝΑΣ

Ἐν Ἀθήναις τῆ 24 Μαΐου 1908

Ἡ «ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ» διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἐπιβλεψιν καὶ τὸν ἔλεγχον δωδεκαμελοῦς συμβουλίου ἐκ δικηγόρων ἐν Ἀθήναις.

Ἐπόπται τῆς ἔλξης καὶ ὑπεύθινοι

ΠΕΤΡΟΣ ΘΗΒΑΙΟΣ
Π. ΛΑΓΟΠΑΤΗΣ — Α. ΜΠΟΥΚΡΑΣ
Δικηγόροι ἐν Ἀθήναις

Ἡ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ

Ἐνα ἀπὸ τὰ σημαντικώτερα γνωρίσματα τοῦ σημερινοῦ πολιτισμοῦ εἶναι, ὅτι καθένας εἶναι ἐλεύθερος νὰ ἐκφράζη τὰς σκέψεις του, ὅτι δὲν ἀναγνωρίζεται εἰς τὰ ζήτηματα τῆς σκέψεως καμμία αὐθεντία, ὅτι καμμία ἰδέα ἢ θεσμὸς δὲν ἐχει τεθῆ τῶσον ὑψηλά, ὥστε νὰ μὴ ἐπιτρέπεται ν' ἀσκηθῆ ἐπ' αὐτοῦ ἐλευθέρα κριτική.

Τὸ δικαίωμα τοῦτο τῆς ἐλευθερίας τοῦ λόγου, τὸ ὅποιον ἀπεκτήθη μετὰ πολλοὺς ἀγῶνας καὶ θυσίας καὶ συνδέεται ἀναποσπάστως μὲ ὅλας τὰς ἄλλας θεμελιώδεις δημοκρατικὰς ἐλευθερίας, ἀναγνωρίζεται ῥητῶς καὶ ἀπὸ τὸ συνταγμὰ μας.

Μόλα ταῦτα τὰς τελευταίας ἡμέρας εἶδομεν πράγμα παραδόξον, τὸν ὑπουργὸν τῆς παιδείας νὰ καλῆ διαπρεπεῖς ἐπιστήμονας καὶ λογογράφους διὰ νὰ τοὺς ἐπιβάλῃ ἐπὶ ποινῇ ἀπολύσεως πῶς νὰ σκεπτόνται, ποίαν γνώμην νὰ ἔχουν ἐπὶ σπουδαιότατου ζητήματος, τοῦ γλωσσικοῦ.

Τὴν παράνομον αὐτὴν ἐνέργειαν τοῦ κ. ὑπουργοῦ δὲν δικαιολογεῖ τὸ γεγονός, ὅτι ἐκεῖνοι, τῶν ὁποίων ζητεῖ νὰ σκεπτόνται τὴν σκέψιν, εἶνε δημόσιοι ὑπάλληλοι. Ἡ δικαιοδοσία του ἐκτείνεται μόνον ἐντὸς τοῦ κύκλου τῆς ἐκτελέσεως τῶν καθηκόντων τῶν ἐκτὸς δὲ τοῦ κύκλου τούτου εἶναι κατὰ κανόνα οἱ ὑπάλληλοι ἐλεύθεροι ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι πολῖται, ἐφ' ὅσον τηροῦν ἀξιοπρεπῆ διαγωγήν. Πῶς θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἀπαγορευθῆ εἰς ἀνωτάτους ὑπάλληλους καὶ μάλιστα εἰς ἐκείνους, εἰς τοὺς ὁποίους ἔχει ἀνατεθῆ ἡ καλλιέργεια καὶ ἡ διάδο-

σις τῶν ἐπιστημῶν νὰ τοὺς ἀπαγορευθῆ ἢ ἐκπλήρωσις τοῦ ἀνθρωπίνου, τοῦ στοιχειωδισταύτου κοινωνικοῦ καθήκοντος νὰ ἐκφράζωσι δημοσίᾳ τὰς σκέψεις των; Χωρὶς τὴν ἐκπλήρωσιν αὐτοῦ τοῦ καθήκοντος, πῶς εἶνε δυνατόν νὰ γίνῃ καὶ τὸ ἐλάχιστον βῆμα προόδου εἰς ἕνα τόπον;

Ἐλπίζομεν, ὅτι ἡ ἀνωτάτη διοικητικὴ ἀρχὴ θὰ κατανοήσῃ τὸ παράνομον τοῦ δρόμου, τὸ ὅποιον ποιεῖ ἡγεύει εἰς ποῖα σκοτεινὰς παρακινήσεις ὑπέκρουσα ἠθέλησε πρὸς στιγμήν ν' ἀκολουθήσῃ.

Ἄλλ' ἐὰν ἡ ἐνέργεια τοῦ κ. ὑπουργοῦ μᾶς προκαλῆ ἀγανάκτησιν καὶ μᾶς ἀναγκάσῃ νὰ διαμαρτυρηθῶμεν, περισσώτερον δυσάρεστον αἰσθημα μᾶς προκαλοῦν μερικοὶ ἐκ τῶν ἀσχολουμένων εἰς τὸ ζήτημα, οἱ ὁποῖοι, μὴ περιοριζόμενοι εἰς τὴν δι' ἀμερολήπτου συζητήσεως ὑποστήριξιν τῶν ἰδεῶν των, καταφεύγουν εἰς ἐπιθέσεις κατ' ἀτόμων καὶ καταβιάζονται οὕτω τὸ ζήτημα ἀπὸ τῆς γενικότητός του εἰς ἐμπαθῆ προσωπικὸν ἀγῶνα, ἐπὶ πλεόν δὲ μερικοὶ ἀναμιγνύοντες ἀδικαιολογητῶς μετὰ τοῦ γλωσσικοῦ ζητήματος ἄλλα ἐθνικὰ ζητήματα καὶ ἐπισημαίνοντες ἀνυπάρχουσ ἐθνικοὺς κινδύνους, ζητοῦν ἀκόμη μίαν φοράν νὰ παραπέσουν καὶ φανατίσουν ἀπλοϊκοὺς ἀνθρώπους.

Τὸ γλωσσικὸν ζήτημα εἶνε πραγματικῶς ἐθνικώτατον, ἀλλ' ἡ ἐθνοφελὴς του λύσις ἢ μπορεῖ νὰ προέλθῃ ἐξ αὐτοῦ τούτου, ὅχι ἐπιβαλλομένη ἐξωθεν ἀπὸ ἄλλους ἀσχετοὺς ὑπολογισμοῦς. Ἡ γλῶσσα ὑπάρχει διὰ νὰ σκεπτόμεθα καὶ νὰ ἐκφράζωμεν τοὺς στοχασμοὺς μας ἢ καλυτέρα ἐξυπηρετήσῃ τοῦ σκοποῦ τούτου καὶ μόνῃ ἐπέβαλε παντοῦ καὶ πάντοτε τὴν ἐθ-

κῶς συμφέρουσαν λύσιν τοιούτων ζητημάτων ἢ Ἑλλάς δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ποτελέσῃ ἐξαίρεσιν τοῦ κανόνος τούτου.

Ἡ γνώμη ὅτι τεχνητῶς δημιουργεῖται τὸ ζήτημα σήμερον, ζήτημα τὸ ὅποιον ὑπάρχει ἀπὸ αἰῶνων, καὶ ὅτι ὑφίσταται καὶ ὁ ἐλάχιστος κίνδυνος νὰ ἐπιβληθῆ ὑπὸ μεμονωμένων ἀτόμων εἰς ἕνα λαὸν ὀρισμένη γλῶσσα, δὲν ἀρμόζει εἰς τὸ στόμα σοβαρῶν ἐπιστημόνων. Ἐκεῖνο ποῦ ὀφείπε νὰ προκαλέσῃ σκέψεις, εἶνε ὅτι τὰ καλύτερα πνεύματα, ποῦ ἐγέννησεν ἡ νεωτέρα Ἑλλάς, ἠκολούθησαν εἰς τὸ γλωσσικὸν ζήτημα διάφορον δρόμον ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν ὅποιον ἐχάραξε τὸ Κράτος. Ἡ ἀλήθεια δὲν ἀπεκαλύφθη εἰς κανένα μόνον διὰ τοῦ ἐλευθέρου ἀνταγωνισμοῦ τῶν ἰδεῶν ἢ μπορεῖ νὰ φανερωθῆ. Ὅσοι ἐνδιαφέρονται διὰ τοῦτο, καθήκον ἔχουν νὰ ἐκφράζωσι δημοσίᾳ, ἐξυψούμενοι ὑπεράνω τῶν προσώπων, τὰς γνώμας των περὶ τῆς γλώσσης, ἢ καὶ καλύτερα ἀκόμη, ἂν δύνανται νὰ προικίσουν τὸ ἔθνος μὲ γενναῖα καὶ βιώσιμα ἔργα διὰ νὰ τοῦ δεικνύουν οὕτω ἐμπράκτως πῶς πρέπει νὰ γράφῃ ὡς νὰ τοῦ ὀδηγοῦν τὴν σκέψιν. Ἴδου ἡ Πρόδος, ἴδου καὶ τὸ πῆδημα.

Ἡ προσφυγὴ εἰς ὕδρεις, συκοφαντίας καὶ βίαια μέτρα, ἀποδεικνύουν μόνον ἕνα πράγμα, ὅτι ὑπάρχει ἔλλειψις ἐπιχειρημάτων καὶ ἀγαθῆς προθέσεως.

- Α. Παπαναστασίου δικηγόρος
- Β. Αραβαντινὸς δικηγόρος
- Γ. Πετμεζῆς δικηγόρος
- Κ. Τριανταφυλλόπουλος δικηγόρος
- Ἄντ. Γαζῆς δικηγόρος
- Ἄλξ. Κ. Μυλωνᾶς δικηγόρος
- Α. Δελμούζος Δοκ.-Φιλοσοφίας.

Ὁ ΦΟΡΟΣ ΕΠΙΤΗΔΕΥΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ

Ἡ γνώμη τοῦ ἐπιτῆδος καὶ ὑπεύθυνου ὑπουργοῦ

Ἡ πρότασις, τὴν ὁποίαν εἰς τὸ τελευταῖον ἡμῶν φύλλον διετύπωσεν ὁ ἐν Ἀθήναις δικηγόρος κ. Σπ. Ἰ. Θεοδωρόπουλος, ὅπως μεταβληθῆ ὁ τρόπος εἰσπράξεως τοῦ φόρου ἐπιτηδεύματος τῶν δικηγόρων, ὑπερ ἧς καὶ ἡ «Δικαιοσύνη» ἐκηρύχθη, εὔρον εὐμενὴ ἠχώ εἰς τὰς στήλας ἐγκρίτων ὀργάνων τοῦ Ἀθηναϊκοῦ τύπου, ὡς ἡ «Ἐστία», ἡ «Πατρίς», ὁ «Χρόνος» κλπ.

Ὁ δὲ γαλλόφωνος «Ἑλληνικὸς Κόσμος» ἔσχε καὶ τὴν εὐτυχή ἐμπνευσιν νὰ ζητήσῃ καὶ τὴν γνώμην τοῦ ἐπιτῆδος Δικαιοσύνης Ὑπουργοῦ, τοῦ ὁποῦ τοὺς «δηλώσεις», κατὰ τὴν ἐν λόγῳ συνάδελφον, ἐκρίναμεν καθήκον νὰ παραθέσωμεν ἐνταῦθα ἐν μεταφράσει :

Δὲν δύναται νὰ ὑποστηριχθῆ σπουδαίως ἡ ἀπαλλαγὴ τῶν δικηγόρων ἀπὸ τοῦ φόρου τοῦ ἐπιτηδεύματος. Οὐδὲν ὑπάρχει τὸ ἀσυμβίβαστον μεταξὺ τοῦ φόρου τούτου καὶ τοῦ χαρακτήρος τῶν δικηγόρων ὡς δημοσίων ὑπαλλήλων. Διότι οἱ δικηγόροι δὲν προσφέρουν τὰς ὑπηρεσίας των εἰς τὸ Κράτος ὡς ἄλλοι δημόσιοι ὑπάλληλοι. Ἐργάζονται ὑπὲρ ἑαυτῶν καὶ οὐκ ὑπὲρ τοῦ Κράτους ἢ τοῦ δημοσίου θησαυροῦ.

Ἡ προτεινομένη μεταβολὴ δι' εἰδικῶν ἐνσήμων συγχίζει τὸν φόρον τοῦ ἐπιτηδεύματος τῶν δικηγόρων μετὰ τῶν τῶν δικαστικῶν τέλη εἶναι ἀνίσως ὡς παραλόγως κεκανονισμένα, ἀλλ' ἢ ἐξορθώσῃ τὸν τρόπον δὲν πρέπει νὰ συγχέεται μὲ τὴν υποχρέωσιν τῶν δικηγόρων ὡς ἐπιτηδευματιῶν νὰ πληρῶσιν φόρον.

Τὸ συζητητέον εἶναι ὅπως μεταβληθῆ ὁ τρόπος τῆς φορολογίας τῶν

ΔΗΜ. Α. ΠΕΤΡΑΚΑΚΟΥ

ΥΦΗΓΗΤΟΥ ΤΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

(De lege lata)

[Παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς γνωμοδοτήσεως τοῦ κ. Εἰσαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου περὶ τοῦ ζητήματος τοῦ διορισμοῦ τῶν ψαλτῶν καὶ νεοκόρων, ἐπὶ τῆς περὶ ταύτης κρίσεως τοῦ βουλευτοῦ κ. Χ. Βοζίκη καὶ ἐπὶ τῶν περὶ τῆς ἐν λόγῳ κρίσεως παρατηρήσεων τοῦ Σ. Ἐπισκόπου Μεσσηνίας κ. Μελετίου.]

Ἡ μικρὰ ὅδε συγκριτικὴ παραβολὴ ἀρκεῖ νὰ καταδείξῃ, ὅτι ἡ Declaration αὐτὴ εἶνε μεταφρασμένη ἐν τοῖς πλείστοις καὶ ἐπὶ λέξεσι ἐκ τῶν ρηθέντων βαυαρικῶν νόμων, αἵτινες ἐδημοσιεύθησαν ἐκεῖ ὑπὸ τοὺς τίτλους :

α') Edict über die äussern Rechtsverhältnisse der Einwohner des Königreichs Baiern, in Beziehung auf Religion und Kirchliche Gesellschaften (Zweyte Beylage zur Verfassungs-Urkunde des Reichs. Tit. IV § 9).

β') Conventio inter Sanctissimum Dominum Pium VII Summum Pontificem et Majestatem Suam Maximilian Josephum Bavariae Regem (δημοσιευθεῖσα ὡς παράρτημα τῆς § 103 τοῦ ἄνω ἐδίκτου).

γ') Edict über die innern Angelegenheiten der Protestantischen Gesamtgemeinde in dem Königreiche (δημοσιευθὲν ὁμοίως ὡς παράρτημα τῆς § 103 τοῦ ἄνω ἐδίκτου).

Καταστατικὸς τοῦ 33.

Βαυαρικὸι νόμοι

ART. 3.—Die Synode besteht aus fünf Mitgliedern. Diese sind ein Präsident und wenigstens zwei Räte. Die beiden übrigen § 2.—Dasselbe (das Ober-Consistorium) besteht: a) aus einem Präsidenten des Protestantischen Glaubens-Be-

Mitglieder Können ebenfalls Räte seyn; die Staatsregierung behält sich jedoch vor, nach ihrem Ermessen statt derselben einen oder zwei Beisitzer zu bestimmen. Ausserdem Können 1 oder 2 Suppleant-Räthe oder Beisitzer ernannt werden, welche jedoch ernt im Verhinderungsfalle eines activen Mitgliedes Zutritt haben. Die Ernennung geschieht durch die Staatsregierung.

ART. 5.—Der Geschäftsgang ist collegialisch. Bei Berathungen entscheidet die Majorität. Bei Gleichheit der Stimmen hat der Präsident eineentscheidende Stimme. Alle Mitglieder haben den Beschluss zu unterschreiben. War einer oder mehrere anderer Ansicht, so Können sie im Sitzungsprotokoll die Gründe ihrer abweichenden Meinung niederlegen.

kenntnisses.

b) aus vier geistlichen Ober-Consistorialräthen, unter welchen Einer der reformirten Religion ist.

c) aus einem weltlichen Rathe. d) aus dem notwendigen Unter-Personal

[Τοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ βαυαρικοῦ Κοινοσυστηρίου]

§ 22.—Sämmtliche Gegenstände werden mittelst gemeinschaftlicher Berathung in jeder Sitzung behandelt; in jeder Woche soll eine Sitzung nach der Bestimmung des Vorstandes gehalten werden.

§ 23.—Der Vorstand hält, wie in andern Collegien, die Umfrage, spricht die Beschlüsse nach der Einheit oder Mehrheit der Stimmen aus, und lässt dieselben in das Sitzungs-Protokoll eintragen. Bey sich ergebender Stimmen-Gleichheit ist die Stimme des Vorstandes entscheidend.

[Ὁμοίως τοῦ αὐτοῦ].

δικηγόρων, ὁ ὁποῖος εἶνε σήμερον ἐν πολλοῖς ἀνίσως καὶ λόγῳ τῆς διαφορᾶς τῶν κατὰ τόπους δικαστηρίων καὶ λόγῳ τῆς διαφορᾶς εἰς τὴν πελατεῖαν μεταξὺ τῶν δικηγόρων τῆς αὐτῆς πόλεως.

Ἐν γένει ὁμοῦ παρατηρῶ ὅτι οἱ δικηγόροι φορολογοῦνται οὐχὶ βαρέως.

Αὐταί εἶναι αἱ γνώμαι τὰς ὁποίας ἐν σχέσει πρὸς τὸ ζήτημα διετύπωσεν ἐν τῇ συνεντεύξει του ὁ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργός, εἰς τῶν ἀρμοδίων πρὸς λύσιν τοῦ ζητήματος.

Ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ὁ κ. Σπ. Θεοδωρόπουλος, προκληθεὶς ὑφ' ἡμῶν, μὰς ἀπέστειλε τὰς κατωτέρω γραμμάς.

Φίλε κύριε Συντάκτα,

Ὅχι μόνον διότι μὲ προκαλεῖ ὁ «Ἐλληνικὸς Κόσμος», ἀλλὰ καὶ ἐξ ὑποχρέωσης ὀφείλω ἐξηγήσεις τινὰς μετὰ τὸς πρὸς τὴν σύνταξιν αὐτοῦ δηλώσεις τῆς ἀξιοτιμίου ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργοῦ, αἵτινες περιέχονται εἰς τὸ σημερινὸν ὑπ' ἀριθ. 129 φύλλον τῆς γαλλοφώνου συναδέλφου ἡμῶν.

Ἐν πρώτοις οὐδαμοῦ τοῦ άρθρου μου περὶ τοῦ φόρου ἐπιτηδεύματος τῶν δικηγόρων διετύπωσα ἀξίωσιν περὶ ἀπαλλαγῆς ἡμῶν ἀπὸ τοῦ φόρου ἐπιτηδεύματος· τοῦτο θ' ἀπετέλει πλήρη ἄσυντησιον στοιχειώδους ὑποχρέωσης τὰς ὅλας ὅλης πολιτικῆς πρὸς τὸν Φίσκον, ἀντικεῖν ἐναντίαν πρὸς γενικὴν ἀρχὴν τῆς δημοσιονομίας (ἴδε καὶ Leroy-Beaulien: Science de finances. τόμ. Α', σελ. 413). Ὑπὲρ μεταρροπῆς καὶ οὐχὶ ὑπὲρ ἀπαλλαγῆς συζητοῦμεν.

Τὸ ὅτι δὲ οἱ δικηγόροι, ὡς δημόσιοι ὑπάλληλοι, ὑπὲρ τοῦ Κράτους ἐργάζονται εἰσφέροντες τὰ φῶτα αὐτῶν ὑπὲρ τῆς ἐπικρατίσεως τῆς Δικαιοσύνης, ἥτις ἀποτελεῖ μίαν τῶν θεμελιωδῶν βάσεων αὐτῆς τῆς ὑποστάσεως τοῦ Κράτους ὡς τοιοῦτου, οὐδεὶς νομίμως δύναται ν' ἀμφισβητήσῃ· ὅπως δ' ἐπονοιάδεις ὅτι ἀμειβονται διὰ τὰς ὑπηρεσίας αὐτῶν πρὸς τοὺς ἐπιζητοῦντας τοῦ Δικαίου τὴν προστασίαν πολίτας· μὴ δὰ καὶ οἱ ἄλλοι δημόσιοι ὑπάλληλοι, οἱ ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸ Κράτος προσφέροντες τὰς ὑπηρεσίας αὐτῶν (διοικήσιν, δικαιοσύνην, στρατὸν κλπ.) δὲν ἀμειβονται διὰ τὴν ὑπηρεσίαν αὐτῶν ταύτην;

Σύγχυσις δὲ τοῦ φοροσήμου, τὸ ὁποῖον θ' ἀποκολλᾶται εἰς τὰ δικόγραφα μετὰ τῶν δικαστικῶν τελῶν δὲν, διαβλέπων πῶς εἶνε δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ.

Χαίρω, ὅτι συμφωνεῖ μετ' ἐμοῦ καὶ ἡ «Δικαιοσύνη» καὶ πάντων—ἐλπίζω—τῶν συναδέλφων, ὁ κ. Ὑπουργός ὡς πρὸς τὸν χαρακτηρισμὸν τῆς τελικῆς φορολογίας ἡμῶν ὡς ἀνίσου—πρόσθετες καὶ παραλόγου—πλειοδοτῶν δὲ θίγει, λίαν δικαίως, καὶ τὴν διαφορὰν μεταξὺ τῶν δικαστηρίων τῶν διαφόρων πόλεων.

Ἀλλὰ περὶ ἀξιοπρεπείας τίποτε;

Περαιτῶν εὐχόμεν ἵνα ἄλλοι συνάδελφοι ἐμπειρότεροι μελετήσωσι τὸ ζή-

τημα τοῦτο καὶ ἐξενεγκῶσι τὰς γνώμας αὐτῶν—διὰ τὴν ὄχι καὶ ὁ Δικηγορικὸς Σύλλογος Ἀθηνῶν;—καὶ οὕτω διὰ τῆς ἐρευνῆς προκύψῃ τὸ δίκαιον καὶ τὸ πρεπόν καὶ πληρωθῆ ἡ σπουδαιότης καὶ πανθομολογουμένη ἀνάγκη τῆς μεταβολῆς.

Μεθ' ὑπολήψεως

Ὑμέτερος

ΣΠ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
Δικηγόρος ἐν Ἀθήναις

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΩΤΟΔΙΚΟΥ

Ἀθῆναι 25 Μαΐου.

Κύριε συντάκτα!

Τὸ ἐρώτημα τί ὀφείλει νὰ πράξῃ τὸ δικαστήριον, ἐὰν ἡ ἀγωγή ἢ, καὶ γενικώτερον, τὸ δικόγραφον τὸ εἰσαγωγικὸν τῆς δίκης δὲν ἐπεδόθη πρὸς τὸν ἐναγόμενον, εὐρίσκει καθαρὰν καὶ σαφῆ ἀπάντησιν ἐν τῇ Πολ. Δικονομίᾳ. Τὸ ἄρθρον 592 ὀρίζει, ἐπὶ λέξει: «Ἐὰν ὁ ἐναγόμενος κλ. κλ. δὲν ἐμφανισθῇ, τὸ δικαστήριον κατὰ πρότασιν τοῦ ἐναγόντος ἢ καὶ ἀντεπαγγέλτου, ἐξετάζει πρὸ πάντων ἀν' ἡ κλήσις ἐπεδόθη κατὰ τὰ ἄρθρα 540-542 κατὰ τὸν προσήκοντα χρόνον. Ἐὰν ὑπάρχῃ ἔλλειψις, καταδικάζεται ὁ ἐναγὼν εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἐξόδων καὶ διατάσσεται νὰ κληθῆσι.»

Ἡ ἀπόφασίς τὴν ὁποίαν ἐπιτελεῖτε, εὐρεν ὅτι ἡ ἔφεσις ἐπεδόθη πρὸς δικηγόρον μὴ ἔχοντα πληρεξουσιότητα πρὸς παραλαβὴν τῆς, ἤτοι ὅτι ἡ ἔφεσις δὲν ἐπεδόθη νομίμως πρὸς τὸν ἐφεσίβλητον, ἐφαρμόζουσα δὲ τὸ ἄρθρον 592, καταδικάσει τὸν ἐφεσεῖοντα εἰς τὰ ἐξόδα καὶ διέταξε νὰ κληθῆσι.

Μεγάλην χάριν θὰ σὰς ὀφείλω κ. συντάκτα ἐὰν ἡ «Δικαιοσύνη» ὑπεδείκνυσι τί ἀνεῦρε πληρημέλεις ἐν τῇ ἀποφάσει, διότι πιθανὸν ἐπὶ τέλους καὶ νὰ ἐπλανήθη, καὶ εἶμαι περίεργος νὰ μάθω τί ἔπρεπε νὰ πράξω διὰ νὰ μὴ ἐπισηρῶ τὴν μομφὴν ὅτι, ὡς ἄλλοι συνάδελφοί μου, καὶ ἐγὼ ἀπεμακρύνθη τῆς ἀπλῆς καὶ ἀδιάστου λύσεως τοῦ ζητήματος μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ κορῆσω τὴν νοσηρὰν δίψαν τῆς δικηφρήσεως, τὴν ὁποίαν στηλιτεύετε εἰς τὰς παρατηρήσεις σας.

Ὅπως πρόβουμος
Κίμων Ποινάρης

Σ. Δ. Ὁμολογοῦμεν ὅτι ἐν ταῖς σχετικαῖς διατάξεσι δὲν ἀνεκαλύψαμεν διάταξιν ὑποδεικνύουσαν τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθ. 592 καὶ ἐν τῇ περιπτώσει τῆς ἐπίδοσεως τῆς ἐφέσεως ἀκρώως. Ἐφ' ὅσον ἀρχὴ ἡ ἐφαρμογὴ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου τούτου οὐτὶ ἀμέσως ἐπιβάλλεται οὐτὶ διὰ παραπομπῆς ὑποδεικνύεται, ἐπὶ τοσοῦτον εὐρισκόμεθα εἰς τὴν ἀνάγκην, ἀν μὴ δι' ἄλλους λόγους, ἀλλὰ τοῦλάχιστον διὰ τὸ παρασκευασθῆν δικονομικῶν ἀπροχώρητον, νὰ ἐμμενῶμεν εἰς τὰς ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ παρατηρήσεις. Τὸ ἀποχώρητον δὲ τοῦτο εἶνε καθ' ἡμᾶς κατάδηλον,

διότι ἡ ἀπόφασίς ἦν ὁ ἐν Τρικκαλοῖς δικηγόρος κ. Ἀπ. Βλιτσάκης ἐθεώρησεν ἀξίαν ἐπικρίσεως, ἀρκετὰ σαφῶς παρέχει τὸ ἐνδύσιμον νὰ πιστεύσῃ τις, ὅτι δὲν παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ δικαστήριον τοῦ πρώτου βαθμοῦ, ἀφοῦ ἀπέχει νὰ δικάσῃ μέχρι νέας νομίμου κοινοποιήσεως τῆς ἐφέσεως καὶ ἐπομένως ἀφοῦ δὲν ἀπορρίπτει τὴν ἐφεσιν ταύτην, ἀλλὰ τὴν κρατεῖ. Ἐὰν ἐπομένως ἡ ἐκκληθεῖσα ἀπόφασίς ὑποτεθῆ προδικαστικῆ περὶ ἀποδείξεως, ὑποτεθῆ δὲ συγχρόνως ὅτι ὁ ἐκκαλέσας δὲν κοινοποιεῖ ἐκ νέου τὴν ἐφεσιν, κατὰ τὴν πρόπον θὰ δυνηθῆ ὁ ἐφεσίβλητος νὰ κινήσῃ τὴν διαδικασίαν τῆς ἀποδείξεως καὶ τὴν ὑπόθεσιν ἐν γένει; Αἱ σκέψεις αὗται μὰς παρεκίνησαν νὰ παραθέσωμεν τὰς ὀλίγας ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ παρατηρήσεις ἡμῶν διὰ τῶν ὁποίων, καὶ αὐθις ἐπαναλαμβάνομεν, ὅτι οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἐσεκφῆθην νὰ θέσωμεν ὑπὸ ἀμφισβήτησιν τὸσον τὴν μὴ ὀρθότητι τοῦ Εἰσαγγητοῦ τῆς ἀποφάσεως ἐκείνης Πρωτοδικοῦ κ. Κίμωνος Ποινάρη, περὶ τοῦ ὁποῖου οὐδεὶς συντρέχει λόγος νὰ ἔχωμεν ἡμεῖς ἀντίθετον τῆς γενικῆς περὶ αὐτοῦ κρατούσης ἀρίστης ιδέας, ὅσον καὶ τὴν καλὴν αὐτοῦ πρόθεσιν. Δὲν παύομεν ὅμως πιστεύοντες ἐκεῖνο ὅπερ ὁ μέγας Jhering ἀμειψῆτος παρέστησε, γράφας ἐπὶ παρεμφεροῦς περιπτώσεως, ὅτι ὁ ἀποπειρώμενος νὰ ἐφαρμόσῃ θεωρίαν ἀντικειμένην πρὸς τὰ πράγματα, κατ' οὐδὲν διαφέρει ἐκεῖνον ὅστις κατασκευάζει ὄρωλον ἄλογον καθ' ὅλα, ὅπερ ὁμοῦ ἔχει τὸ μειονέκτημα νὰ μὴ... δεικνύῃ τὰς ὥρας!

ΕΞΗΓΟΥΜΕΘΑ

Ἐν τῷ προηγουμένῳ ἡμῶν φύλλῳ καὶ ἐν τῇ εἰδικῇ στήλῃ, ἐν ἣ δια βραχείων πάντοτε θίγομεν ἐπίκαιρα ζητήματα καὶ δικαστικὰ γεγονότα τῆς ἐβδομάδος, ἐρρίψαμεν σκέψεις τινὰς ἐπὶ τῶν πασιγνώστων συμβαινόντων εἰς τὰ ἀνακριτικὰ γραφεῖα. Αἱ σκέψεις ἡμῶν βεβαίως δὲν ἀπέδωκεν εἰς τὰ συμβαινόντα ἐν Ἀθῆναις μόνον· βεβαίως δὲν προεκλήθησαν ἐκ δύο προσώπων καὶ ἐκ δύο συμβάντων, εἰ καὶ ἔσχον αὐτὰ ὡς ἀφορμὴν, ἵνα, διὰ πολλοστήν φοράν, ἐκδηλωθῶσιν ἀπὸ τῶν στηλῶν μας. Βεβαίως δὲ ἔχομεν ὑπ' ὄψιν, ὅτι ὑπάρχουσι καὶ χρηστοὶ δικαστικοὶ ὑπάλληλοι, ἠρωικῶς καὶ μαρτυρικῶς διεξάγοντες καθ' ἡμέραν, ἀπὸ πολλῶν ἐτών, τὸν βαρὺν καὶ ἀχαρὶν ἀγῶνα τῆς γραφειοκρατίας, ἥτις συνέχεται καὶ συσκοτίζει καὶ τὴν Ποινικὴν Δικαιοσύνην τοῦ κλεινοῦ Χαρτοδασειείου.

Ἀλλὰ πρέπει τις νὰ μὴ ζῆ ἐν Ἑλλάδι, διὰ ν' ἀγνοῆ, ὅτι, ἀν ἐν γένει ἡ Ποινικὴ Δικαιοσύνη δὲν ἐκπληροῖ τὸν προορισμὸν τῆς, εἰδικῶς ἡ Ἀνάκρισις καὶ παραπαλεὶ καὶ κακουργεῖ. Δικασταὶ καὶ δικηγόροι βεβαιούσιν, ὅτι εἶνε ἐντροπὴ καὶ νὰ λέγηται παρ' ἡμῖν Μυστικὴ ἢ Ἀνάκρισις. Βεβαιούσιν, ὅτι οὐχὶ σπανίως δικόγραφαί προσκομίζονται ἐκ τῶν ἀνακριτικῶν γραφείων εἰς τοὺς οἴκους συνηγόρων, πολιτευομένων, ἐγκληματιῶν. Βεβαιούσιν, ὅτι ὑπάρχουσι ἀνακριτικοὶ γραμματεῖς κατορθοῦντες νὰ χρηματίζωνται πολλάκις παρὰ τε τῶν κατηγορουμένων καὶ τῶν παθόντων, ἀμφοτέρους κρατοῦντες ἐνημέρους τῶν ἀνακριτικῶν πορισμάτων, ἀμφοτέρους συμβουλευόντες περὶ τῶν ἀναγκαιῶν δι' ἕκαστον μαρτύρων καὶ

περὶ τῶν θεμάτων, περὶ ὧν δέον νὰ ἐξευρεθῶσι μάρτυρες. Μία δὲ τοιαύτη κατάστασις βεβαίωτατα καθιστᾷ ἀδικαιολόγητον αὐτὴν τῆς Πολιτείας ταύτης τὴν ὑπαρξιν.

Εἶνε ἐκτὸς πάσης συζητήσεως, ὅτι ὁ ἀνακριτικὸς γραμματεὺς πρέπει νὰ εἶνε τῆς ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης τοῦ Ἀνακριτοῦ καὶ ἀπολύτως ἀπ' αὐτοῦ νὰ ἐξαρτᾶται. Ἀλλὰ λέγοντες τοῦτο ἡμεῖς δὲν ἐθεωρήσαμεν παντελῶς ἀθώους τοὺς Ἀνακριτὰς διὰ τὴν πλέον ἢ ἀξιοκατάκριτον κατάστασιν. Διότι δὲν καυτηριάζεται τὸ πρῶτον ἀπὸ τῶν στηλῶν ἡμῶν ἡ τακτικὴ τῆς ἐνεργείας πλειστῶν καὶ σπουδαιωτάτων ἀνακριτικῶν πράξεων ὑπὸ μόνων τῶν γραμματέων, ὑπογράφοντων ἐπειτα τῶν ἀνακριτῶν τυφλοῖς ὄμμασι. Διότι ἀν ἡδύνατό τις νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψιν ὅλας τὰς ἀδείας ἔλων τῶν κ.κ. ἀνακριτῶν καὶ ὅλας τὰς δῆθεν αὐτῶν ἀνακριτικὰς πράξεις, βεβαίως πολλὰς αὐτῶν θ' ἀνεκάλυπτε γενομένης καθ' ἄς ἡμέρας ἀπουσίαζον εἰς τὰς ἰδιαιτέρας πατρίδας των. Διότι ἐνθ' οἱ κ.κ. ἀνακριταὶ διακηρῦττουσι διαμαρτυρόμενοι ὅτι οὐδεμίαν ἔχουσιν ἐμπιστοσύνην πρὸς τοὺς γραμματεῖς αὐτῶν, ἀφήγουσιν ὅμως τὰς κλειδὰς τῶν γραφείων των εἰς τοὺς ἀναξίους ἐμπιστοσύνης ὑπαλλήλους. Διότι ἐνθ' οἱ κ.κ. ἀνακριταὶ δυσανασχετοῦσι διὰ τὴν ἀληθῶς κολοσσαίαν ἐργασίαν, ἥτις ἀνατίθεται αὐτοῖς, οὐχ ἤττον σχεδὸν κατὰ κανόνα δὲν εὐρίσκονται εἰς τὰ γραφεῖα των κατὰ τὰς ἐργασίμους ὥρας, καθ' ἄς ἀναπληροῦνται ὀλοκλήρως ὑπὸ τῶν ἀναξίων ἐμπιστοσύνης ὑπαλλήλων των. Εἶνε ἀληθές ὅτι ἄλλοι ἔχουσιν δέσει τὰς χεῖράς των, ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶνε λόγος ὅτι πρέπει αὐτοὶ καὶ ἔταν δὲν κοιμῶνται νὰ κλείωσι τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἀναμφιβόλως ὑπάρχουσιν ἐκεῖνοι, οὓς δὲν ἀποβλέπουσιν αἱ γραμματεῖς αὐταὶ—εὐχόμεθα δὲ νὰ ὦσιν ὅσον τὸ δυνατόν πλείονες—ἀλλ' αὐτοὶ ἔχουσι καθῆκον οὐχὶ νὰ διαμαρτύρωνται καθ' ἡμῶν, ἀλλὰ νὰ καυτηριάζωσι μεθ' ἡμῶν ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς καὶ μετὰ παρηρησίας καὶ θάρρους. Δυστυχῶς ἀπὸ τῶν κατ' ἴδιαν μεμφιμοιρῶν περιπίπτουμεν εἰς τὴν ἀνοχήν ἀπὸ ἔξεως· ἀλλοίμονον ἀν ἀπὸ τῆς ἀνοχῆς καταπέσωμεν εἰς τὴν ἐκζητήσιν δικαιολογίῶν καὶ καλυμμάτων, τρίς δὲ ἀλλοίμονον ἀν ζητήματα γενικώτατα, ἀφ' ὧν ἐξαρτᾶται αὐτὴ ἡ δικαιολογία τῆς πολιτικῆς μας αὐτοῦπαρξίας, θεωρηθῶσιν ὡς ἔχοντα ἀφρητηρίαν καὶ σκοπὸν τὴν διέγερσιν προσωπικῶν φιλοτιμιῶν καὶ διαμαρτυρήσεων.

Βεβίως καθίσταται περιπόρφυρος ἡ γραφειοκρατικὴ σεμνοτυφία, ἀναγινώσκουσα τὰς ἀνωτέρω γραμμάς. Ἄλλ' αὐτὴ ἀκριβῶς εἶνε ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἡ ἐχθρὰ ἡμῶν, διότι ἡ σεμνοτυφία εὐμορφοσκεπάζει τὴν κακίαν, προστατεύει τὴν ἀνηθικότητα, σαβανώνει δὲ τὴν ἀρετὴν καὶ κρατεῖ αἰχμάλωτον τὴν δικαιοσύνην. Διὰ νὰ μὴ ἐκτεθῇ ἡ ὑπηρεσία, ὡς ἐλέγομεν καὶ εἰς τὸ προηγουμένον ἡμῶν φύλλον, καλύπτονται ἐγκλήματα ὅχι ὀλίγα, ἔχει δὲ παραλύσει ἐντελῶς ἡ

ART. 8.—Von dem Präsidenten, den Râthen und Beisitzern ist folgender Eid zu leisten:

Ich schwöre Treue dem König

ART. 9.—In allen inneren Angelegenheiten der Kirche handelt die Synode unabhängig von der weltlichen Gewalt.

Wegen der hoheitlichen Oberaufsicht der Staatsgewalt über alle innerhalb des Staates vorkommende Handlungen, Ereignisse und Verhältnisse ist dieselbe jedoch berechtigt, von dem Verhandelten Einsicht zu nehmen, und vor Einholung der Genehmigung der Staatsregierung (des Placet) darf kein Synodalbeschluss bekannt gemacht oder vollzogen werden. Im Eingange der Ausschreibung solcher Beschlüsse ist jederzeit der erhaltenen Genehmigung Erwähnung zu thun.

ART XV.—Archiepiscopi et Episcopi coram Regia Majestate juramentum fidelitatis emittent sequentibus verbis expressum:

Ego juro et promitto ad Sancta Dei Evangelia obedientiam, et fidelitatem Regiae Majestati.

[Τοῦ μετὰ τοῦ Πάπα Concordat].

§ 57.—Da die hoheitliche Oberaufsicht über alle innerhalb der Grenzen des Staats vorkommenden Handlungen, Ereignisse und Verhältnisse sich erstreckt, so ist die Staatsgewalt berechtigt, von demjenigen, was in den Versammlungen der Kirchen-Gesellschaften gelehrt und verhandelt wird, Kenntniss einzuziehen.

§ 58.—Hiernach dürfen keine Gesetze, Verordnungen oder sonstige Anordnungen der Kirchen-Gewalt nach den hierüber in den Königlichen Landen schon längst bestehenden General-Mandaten ohne allerhöchste Einsicht und Genehmigung publicirt und vollzogen werden. Die geistlichen Obrigkeiten sind gehalten, nachdem sie die Königliche Genehmigung

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ

ART. 10.—Zu den inneren Angelegenheiten der Kirche gehören, unter den in Art. 11, 12 und 17 anzugebenden näheren Bestimmungen:

- 1) Die Glaubenslehre,
- 2) Die Form und Feier des Gottesdienstes,
- 3) Die geistliche Amtsführung,
- 4) Der religiöse Unterricht,
- 5) Die Prüfung und Ordination der Kirchendiener,
- 7) Die Einweihung der zum Gottesdienste gehörenden Gerätschaften und Gebäude, und
- 8) Die Ausübung der Gerichtsbarkeit in rein geistlichen Sachen, nämlich in Sachen des Gewissens oder der Erfüllung der Religions- und Kirchen-Pflichten, nach ihren Dogmen, dogmatischen Büchern und ihrer darauf gegründeten Verfassung.

zur Publication (Placet) erhalten haben, im Eingange der Ausschreibungen ihrer Verordnungen von derselben jederzeit Erwähnung zu thun.

§ 38.—Jeder... Kirchen-Gesellschaft, Kömmt... die Befugnis zu... alle innern Kirchen—Angelegenheiten anzuordnen. Dahin gehören die Gegenstände: a) der Glaubenslehre, b) der Form und Feyer des Gottesdienstes, c) der geistlichen Amtsführung, d) des religiösen Volks-Unterrichts, e) der Kirchen-Disciplin, f) der Approbation und Ordination der Kirchendiener, g) der Einweihung der zum Gottesdienste gewidmeten Gebäude und der Kirchhöfe, h) der Ausübung der Gerichtsbarkeit in rein geistlichen Sachen; nämlich des Gewissens oder der Erfüllung der Religions- und Kirchen-Pflichten einer Kirche, nach ihren Dogmen, symbolischen

πειθαρχική εξουσία, ή κυριωτάτη δύναμις διά τήν ώθησιν και στερέωσιν εκάστου επί τήν εκπλήρωσιν των νομίμων αυτού υποχρεώσεων και καθηκόντων.

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

Αξιότιμε κ. συνάδελφε,

Καλείσθε εις συνεδρίασιν του Δικηγορικού Συλλόγου Αθηνών την 24ην Μαΐου ήμέραν Σάββατον και ώραν 5ην μ. μ., εν τή αιθούση του Πρωτοδικείου Αθηνών και μετά την συνεδρίασιν, όπως συσκεφθώμεν και εκφράσωμεν γνώμην περι του καταλλήλου ή μη του Βου και Γου όρόφου και των παραπλεύρων διαμερισμάτων του Αου όρόφου τής εν 8δφ σταδίου οικίας του κ. Ιωάννου Κ. Σημαντήρα, όπως εγκατασταθώσιν εν αυτοίς το Έφετεϊον και ο Άρειος Πάγος και αι Εισαγγελίαι αυτών.

Η σύσκεψις αυτή γενήσεται συνεπεία του υπ' αριθ. 14810 έγγραφου του Υπουργείου τής Δικαιοσύνης, διαβιθασθέντος ήμιν δια του κ. Εισαγγελέως των εν Αθήναις Έφετών.

Αθήνησι τή 20 Μαΐου 1908

Ο Πρόεδρος του Διοικ. Συμβουλίου
Ιωάννης Ευκλείδης

Ο Γραμματεΐς
Π. Καπαράνος

Αι στήλαι τής «Δικαιοσύνης» είνε εις τήν διάθεσιν παντός δικηγόρου, δικαστού ή άλλου δικαστικού προσώπου, εύρισκομένου εις τήν ανάγκην ή επιθυμούντος να ανακινήση πών εν γένει ζήτημα σχετιζόμενον με τήν άπονομήν του δικαίου.

Το γεγονός ότι εν έτέρα στήλη υπό τον τίτλον «Μία διαμαρτυρία» δημοσιεύομεν έπιστολήν σχετιζομένην κατά το πλείστον με το γλωσσικόν καλούμενον ζήτημα, φέρουσαν δε τας υπογραφάς των νεωτέρων και εκ των μάλλον ευελπίδων έπιστημόνων μας, βεβαίως δεν έχει τήν σημασίαν ότι ή έφημερίς ήμων εξέκλινε του προορισμού της και συνελάβε τήν απόφασιν να λύση ή να αναμιχθή ζωηρότερον εις ζήτημα όπερ εκφεύγει του κύκλου της, όπως δεν δύναται να έχη τήν σημασίαν ότι οι υπογράφαντες τήν δημοσιευομένην σήμεραν έπιστολήν εκηρύχθησαν σημαιοφόροι τούτου ή εκείνου του

γλωσσικού ιδιώματος, όπερ εν γένει ή εν τή νομική γλώση πρέπει να επικρατήση. Τόσον άρα τους γραφάντας όσον και ήμάς, το κινήσαν αίτιον είνε το πρωτότυπον φαινόμενον, καθ' ό μία των κορυφών τής εκτελεστικής εξουσίας, ό επί τής Παιδείας ύπουργός, κατέρχεται εις τον γλωσσικόν καλούμενον άγώνα, ουχι ως άνθρωπος των γραμμάτων ή εν γένει ως Έλλην ένδιαφερόμενος, άλλ' ως χειριζόμενος μίαν εξουσίαν και ως αγωνιζόμενος δύναμει ταύτης και μόνης να χαράξη λύσεις, όπερ δε το δεινότερον, και να επιβάλη ταύτας. Τα εκ του διαθήματος τούτου άτοπα, άρκετά ζωηρώς περιγράφουσιν οι συντάξαντες τήν εν λόγω διαμαρτυρίαν, ούτως ώστε δεν ύπολείπεται εις ήμάς ή να επιδοκιμάσωμεν τα γραφόμενα, έφ' όσον ταύτα σχετίζονται με τήν πρώτην ταύτην όψιν του ζητήματος, τήν στενωψ πολιτεϊακήν ή και νομικήν. Έναπομένει άρα ή δευτέρα όψις, ή γενικωτέρα, ή αποβλέπουσα τήν ουσίαν του ζητήματος ως τοιούτου, δι' ήν όμως, επαναλαμβάνομεν, πών άλλο ή καταλλήλους θεωρούμεν τας στήλας τής έφημερίδος ήμων.

Έν πάση περιπτώσει, το ζήτημα άν ή γλώσσα του Καλλιγιά ή Κρασσά ή άλλη τις, πρόκειται να επικρατήση ως γραφομένη ή ως νομική γλώσσα του μέλλοντος, είνε ζήτημα εξέλιξεως αποκλειστικώς, ήν εξέλιξιν ουτε να αναχαιτίση ουτε να μετατοπίση θα δυνηθή οιαδήποτε προπαγάνδα, πολλώ δ' ήττον μία Υπουργική επιτίμησις ή και διαταγή!

Φαίνεται ότι έγκαιρώς επανήλθεν εκ Κερκύρας ο κ. Πρωθυπουργός δια ν' αναστείλη τήν δημοσίευσιν των δικαστικών προβιθασμών, τους όποιους διέδικασεν ο κ. ύπουργός τής Δικαιοσύνης. Κατά το πλείστον περιέχονται δικαστικά, οι όποιοι όμοθυμωσ ένδεικνύονται υπό του δικαστικού κόσμου δικαιούμενοι προαγωγής, άλλά περιεφύρουν και άλλοι καταπατούντες άρχαιοτήτα κρητίστων συναδέλφων, ένθ καθ' έκαστούς δεν εδείχθησαν άνώτεροι του μετρίου. Φοβούμεθα ότι και άν ματαιωθή ή επιχείρησις αυτή του κ. ύπουργού τής Δικαιοσύνης, παρέχεται μία ακόμη άφορμή εις τους δικαστάς να πεισθώσιν ότι δεν είνε μόνον τα έν τής ύπηρεσίας δικαιοώματα, τα όποια εξασφαλίζουν τήν προαγωγήν, άλλά ύπερ αυτών θα

ήτο πρακτικώτερον να εξασφαλίσωσι τήν εύνοιαν του εκάστοτε ισχυρού. Έν τούτοις ο κ. ύπουργός είνε εν τάξει. Είπε και έλάλησεν εν τή Βουλή, ότι χειρίζονται νομοθετικά μέτρα διά τήν περιστολήν τής ύπουργικής αυθαιρεσίας. Και φαίνεται, ότι ήτο πολύ ειλικρινής.

Έάν όμως δεν πλανώμεθα, ύπάρχει διάταξις νόμου καθ' ήν Πρωτοδικής δεν δύναται να προαχθή εις Πρόεδρον Πρωτοδικών ή εις Έφέτην είν προηγουμένως εν διέληθ του κριτηρίου τής ολομείας του Έφετείου και δεν έγκριθ ή ως λέγουν υπ' αυτού. Έάν επίσης δεν πλανώμεθα, ουδέ εις ανεξαρτέτως Πρωτοδικής, έχων συμπληρώσει τον υπό του νόμου όριζόμενον χρόνον τής ύπηρεσίας, ύπάρχει όστις να μη είνε έφωδισμένος και με τήν έγκρισιν ταύτην.

Τα δύο ταύτα είν, συνδυαζόμενα με τήν κίνησιν των τελευταίων ήμερών, καθ' ήν τα διατάγματα τής προαγωγής εις Πρόεδρους Πρωτοδικών τριών ή τεσσάρων, περιπλανώνται από των συταρίων του κ. επί τής Δικαιοσύνης ύπουργού μέχρι των ανακτορικών προβαλάμων και τανάπαλιν, καταλήγουσ εις το έρώτημα: Έάν αι ολομείαι των δικόρων Έφετείων μας έδεικνύοντο εύσυνειδητότεροι κατά τήν εκπλήρωσιν τής έντολής ταύτης, ήν το Κράτος ως προς άποκεντροτικάς επιτροπάς άνεθεσεν εις αυτάς, το αυτό Κράτος, ή μάλλον ή συναλλαγή θα εύρισκεν εκάστοτε εύκαιρίας παρεμφερείς προς τας των ήμερών αυτών όπως μας παρουσιάζη το θέμα αυτό το όλιγώτερον έμετικόν;

Όλα δε αυτά δεν μας έπεισαν ακόμη ότι και ως αντιπροσωπεύοντες ύπηρεσίας και ως μέλη κοινωνίας τόσον στενής και ως χαρακ

Και επί τέλους, κτήρες κατέστημεν κατ' ανάγκην άνίκανοι να άνευρίσκωμεν τους τελειότερους; Όταν τούτο τεθ ή ως δεδομένον, ως άγκυροβολήσωμεν επί τέλους εις το σύστημα τής κατ' άρχαιοτήτα ήχι προαγωγής, άλλά αύξήσεως του μισθοϋ. Τοιουτοτρόπως το ήμισυ τουλάχιστον των φιλοδοξίων τίθεται κατ' έμέρος.

Ο κ. Πταισματοδίκης Τρικάλων έφευρε μίαν άλληώς πρωτότυπον μέθοδον διαδόσεως των Λαχειών του Στόλου. Συναστ ή εις

Αντι μονοδράχμου τους άθουμένους να αγοράζωσι τοιαύτα και, ως έπόμενον, πάντες σπεύδον ένθουσιωδώς να συμμορφώνται εις τας υποχρεώσεις τής άμφειροβαρούς αυτής συμβάσεως και... εξαγοράζωσι τήν άθώωσιν των αντι μονοδράχμου. Διότι

βεβαίως, εν τή συνειδήσει των τουλάχιστον, ή άνγκυραστική αυτή εισφορά λαμβάνει τον τύπον λύτρων, ένθ ή Δικαιοσύνη εκπίπτει εις έπίκλιθα φέρουσαν τήν Πειθώ και τήν Βίαν. Ύπολείπεται ήδη το στερεώτερον συγχαρητήριο του κ. ύπουργού των Οικονομικών προς τον ένθουσιώδη υπάλληλον, και το πρόστιμον του κ. Εισαγγελέως δια τον επικίνδυνον πατριωτισμόν του Δικαστού.

Απηνύθη ήμιν παράπονον, διότι δήθεν κατεκρίναμεν τας αποφάσεις του ένταχθη Πλημμελειοδικείου, κηρύξαντος άκυρα τα πρακτικά

Παρξήγυθός κατ' έρήμην δικών, καθ' όσον δεν άνε

γράφετο εν αυτοίς, ότι συνεπλήρωσαν το δικαστήριο δικηγόροι, κωλυόμενων των λοιπών δικαστών και των έμμίσθων και άμίσθων παρέδρων. Προδήλωσ παρεξηγήθημεν διότι δεν ήτο δυνατόν να κατακρίνωμεν τας αποφάσεις εκείνας, συμφωνοτάτας προς ρητάς διατάξεις και τής Ποινικής Δικονομίας και του Δικαστικού Οργανισμού. Σκοπόν είχομεν ήμεις να κατδειξώμεν το άξιοκατάκριτον δίλημμα, εν φ εύρισκόμεθα ως εκ τής άχαρκτηρίστου άμελείας μεθ' ής ως άδεσφοκώς έφωρμύζομεν όλους τους νόμους και όταν πρόκηται περι ζωής και έλευθερίας. Διά τούτο και έλέγαμεν, ότι τα πρακτικά θα ώσιν αναγκαιώς ή άκυρα ή πλαστά. Διότι δε αι αποφάσεις εκείναι ήσαν ορθόταται και νομιμώταται, δεν μας άπηγορεύετο, νομίζομεν, να κατκρίνωμεν τον τρόπον καθ' όν στρατολογούνται οι δικαστικοί υπάλληλοι και υπαλληλίσκοι, να κατδικάσωμεν ως πλαστήν τήν άναγραφήν κωλυμάτων πάντοτε μη εξακριβουμένων, πλειστάκις εν γνώσει άνυπάκτων. Η άναγνώρισις τής άκυρότητος δεν δικαιολογεί τήν πλαστογραφίαν, καθώς ή καταδίκη τής πλαστογραφίας δεν επιδοκιμάζει τήν άκυρότητα.

Έληξεν ή σύνοδος του Κακουργιοδικείου Αθηνών του μηνός Μαΐου μέσω άμοιθικών φιλοφρονήσεων και συγχαρητηρίων Προέδρου

Κακουργιοδικείου κ. Ενόρκων δια

Αθηνών τήν ευθυδικίαν και τήν μετά ζήλου εκπλήρωσιν του καθήκοντος. Το βέβαιον είνε ότι οι κ.κ. Ένορκοι εδείχθησαν άρνούτως τυμηροί εις τινας δικας αναλαβάντες τήν ευθύνην καταδίκης.

Αν εις τας αποφάσεις ταύτας άφεώρων τα προς αυτούς συγχαρητήρια θα έπετρέπετο να διαφρονήσωμεν διά τήν σκοπιμότητα αυτών, ουχ ήττον δεν δύναται τις να άρνηθ ή, ότι και οι τής Συνόδου αυτής ένορκοι μετά πολλής άμεροληψίας έπετέλεσαν το έργον αυτών.

[Του Έδικιον περί των θρησκευμάτων]

ART. 13.— Die Staatsgewalt ist sogar berechtigt, nicht allein von allen solchen Anordnungen Einsicht zu nehmen, sondern auch durch eigene Verordnungen dabei alles dasjenige zu hindern, was dem öffentlichen Wohle nachtheilig seyn könnte.

ART. 14.— Solche Gegenstände gemischter Natur sind unter anderen insbesondere:

- 1. Anordnungen über den äusseren Gottesdienst, dessen Zeit, Ort, Anzahl, ect.
- 2. Die Errichtung und Abschaffung oder Beschränkung Klösterlichen Einrichtungen.
- 3. Die Anordnung, Beschränkung oder Abschaffung der nicht zu den wesentlichen Theilen des Cultus gehörigen Feierlichkeiten, Ceremonien, Processionen, Feiertage und dergleichen mehr.
- 4. Die Besetzung der Kirchenämter und die Ertheilung der Erlaubniss zu Priester—und Dia-

Büchern und darauf gegründeten Verfassung.

§ 78.—Der Staats-Gewalt steht die Befugniss zu, nicht nur von allen Anordnungen über diese Gegenstände Einsicht zu nehmen, sondern auch durch eigne Verordnungen dabei alles dasjenige zu hindern, was dem öffentlichen Wohle nachtheilig seyn könnte.

§ 76.—Unter Gegenständen gemischter Natur werden diejenigen verstanden.

- Dahin gehören:
- a) alle Anordnungen über den äussern Gottesdienst, dessen Ort, Zeit, Zahl.
- b) Beschränkung oder Aufhebung der nicht zu den wesentlichen Theilen des Cultus gehörigen Feyerlichkeiten, Processionen, Neben-Andachten, Ceremonien, Kreuzgänge und Bruderschaften.
- c) Errichtung geistlicher Gesellschaften und sonstigen Institute und Bestimmung ihrer Gelübde.

conen—Weißen.

5. Die Einteilung der Sprengel der verschiedenen Kirchlichen Behörden.

6. Anordnungen über geistliche Bildungs—Verpflegungs—und Strafanstalten.

7. Gegenstände der Gesundheits-Polizei, insofern sie zu gleicher Zeit auf Kirchliche Anstalten Bezug haben.

8. Ausserordentliche Kirchliche Feierlichkeiten, zumal wenn dieselben an Werktagen oder ausserhalb der Kirche statt haben sollen.

9. Ehegesetze, insofern sie den bürgerlichen Vertrag nicht betreffen.

ART. 16.— Die Bisthümer sollen auf gehörige Weise dotirt und die Erzbischöfe und Bischöfe auf Vorschlag der Synode von der Staatsregierung ernannt

d) Organische Bestimmungen über geistliche Bildungs-Verpflegungs— und Straf-Anstalten.

e) Eintheilung der Diöcesen, Decanats— und Pfarr-Sprengel.

f) Alle Gegenstände der Gesundheits-Polizei, in soweit diese Kirchliche Anstalten mit betreffen.

(Πρόβλ. και § 19 des Anhang. zu den 103ten § des Edictes über die äussern Rechtsverhältnisse ect.)

[Του Concordat.]

Επίσης και ο προεδρεύων εφέτης κ. Βελλίνης άδρόστατος από άνατροφής ηυλαβήθη την ελευθερίαν των συζητήσεων και προσεπάθει ν' αποφυγή τον πειρασμόν της ύποβολής τής ίδιας αυτού γνώμης. Το έργον δέν φαίνεται εύχαρές. Ίσως το άνυπόμονον του Έλληνικού χαρακτήρος δέν καθιστά άπολύτως δυνατήν την ουδετερότητα, ήτις πρέπει νά χαρακτηρίζη τον πρόεδρον. Άλλ' έν τούτη περιπτώσει και ή προσπάθεισ τουλάχιστον προς άποφυγήν από του έκτροχισμού τούτου μετριάξει επαισθητικώς το κακόν και παρέχει την ελπίδα, ότι το μέλλον εστει άμεινον.

Ένεκα άνεπαρκείας του χώρου αναγκάζομεθα νά αναβάλωμεν διά το προσεχές φύλλον το δεύτερον μέρος τής μελέτης του έν "Αρτη Ειρηνοδίκου κ. Γεω. Α. Οικονομίδου.

ΜΙΑ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Δημοσιεύομεν άμέσως κατωτέρω πρόσφατον εγκύκλιον του Υπουργείου τής Δικαιοσύνης ουχί διότι είμεθα τής γνώμης, ότι είνε πιθανή ή έκ ταύτης βελτίωσις των έν τή ποινική προδικασία λαμβανόντων χώραν και των οικτροτάτων συνθηκών υπό τας όποιás αί ποινικά ύποθέσεις άγονται μέχρι του άκροατηρίου, άλλ' όπως άπτοτεραν έπιδείξομεν την κατάστασιν. Το παράδειγμα, το έν τή εγκυκλίω ταύτη φερόμενον, ότι διευθύνονται προς μικροσκοπικήν ή άλλην εξέτασιν εις τά διάφορα εργαστήρια ανθρώπινα σπλάγγνα εύρισκόμενα εις τά τελευταία τής σήψεως στάδια, άρκεί νά παρασχη δλόκληρον και ζωντανήν και πολλά λαλούσαν την εικόνα, νά μάς πείση δε ότι ποινική δικαιοσύνη, ήτις πιθανόν νά είνε εις θέσιν νά επιδείξη δικαστάς θεοθητικώς μόνον μορφομένους και ξηρούς των άρθριδίων του ποινικού νόμου ή τής δικονομίας έρημηντάς, ήτις όμως ουτέ ένα κατά κυριολεξίαν άνακριτήν, ως ουτός την σήμεραν νοείται δύναται νά παρατάξη, ή όποία στερείται τελείως ιατροδικαστών, ότι δικαιοσύνη τούτη μόνον τής παρωδίας τον τίτλον έχει το δικαίωμα ν' άξιοί.

Η έν λόγω εγκύκλιος έχει ως εξής :
 Άφορμήν λαβόντες έκ τς των υποβαλλομένων ήμιν πινάκων αποζημιώσεως πραγματοποιημένων ους διορίζουσιν αί διάφοροι άνακριτικά άρχαι προς ένεργείαν χημικών και άλλων τοξικολογικών αναλύσεων προς ανακάλυψιν δηλητηρίων, ως και έκ των παρατηρήσεων του έν τω Έθνικώ Πανεπιστημίω χημείου περι των άποστελλομένων αυτώ προς εξέτασιν σπλάγγων, περι ών ύπάρχει ύπόνοια ότι είνε δηλητηριασμένα, κρίνομεν δέον πρώτον μεν νά καταστήσωμεν γνωστόν ότι έν τω Πανεπιστημίω δέν ύπάρχει έν χημείον, άλλά διάφορα, και δη το τοξικολογικόν, έκ τής άριστίας δε τής διευθύσεως, ήν τίθεισιν αί δικαστικά άρχαι «προς το χημείον του Πανεπιστημίου» δύναται ν' απολεσθώσι τά άποστελλόμενα, έτι δε ότι ή ενεργουμένη ουτως άνάλυσις, όπως πληρως έχη τή νομικόν κύρος, δέον νά ενεργήται υπό ώρισμένους κα-

τονομαζομένων και όριζομένων κατά τον νόμον πραγματοποιημένων. Έπομένως συνιστώμεν ήμιν και τας άνακριτικάς άρχαις, όπως όσάκις παρουσιάζεται τούτη ανάγκη άποστέλλουσα τά προς εξέτασιν ή άνάλυσιν άντιλαμβανόμενα προς τον εισαγγελέα τιν ένταύθα πλημμελειοδικών μετά τής παραίτησεως ήνα ουτός διορίξη ώρισμένους τούτους ειδικούς πραγματογνώμονας, οτινες και νά έκτελώσι την άνακριτικήν παραγγελίαν. Τούτους δε ύποδεικνύομεν τούς α') Κ. Ζέγγελην, διευθυντήν του Γενικού Χημείου του Έθν. Πανεπιστημίου, και Κ. Μπισιάν έπιμελητήν β') Αναστ. Δαμβέρην, διευθυντήν, και Γ. Κομνηνόν, έπιμελητήν του Φαρμακευτικού Χημείου του Έθν. Πανεπιστημίου γ') Γ. Βάσαν, διευθυντήν, και Ι. Γεωργιάδην, έπιμελητήν ιατροδικαστικού εργαστηρίου (όδος Σόλωνος έντός του Χημείου) δ') Οθ. Ρουσόπουλον, διευθυντήν τής Έμπορικής Ακαδημίας Αθηνών (πλατεία Κάνιγγος) ε') Πέτρον Ζαλοκασταν χημικόν (όδος Φιλελλήνων) και ς') Ν. Παζαρηλήν καθηγητήν τής χημείας έν τή Σχολή των Ευελπίδων (όδος Μητροπόλεως). Προστήθεμεν δ' ότι έν έκάστη τούτη πραγματογνωμοσύνη ορθόν κρίνομεν νά διορίζηται και εις ιατρος, διότι κατά τας δηλητηριάσεις παρουσιάζονται πολλάκις εις τά σπλάγγνα χαρακτηριστικά αλλοιώσεις, περι ών ο χημικός δέν είνε άρμόδιος ν' άποφανθή. Πλήν τούτου, προκειμένου περι άποστολής σπλάγγων προς άνίχνευσιν δηλητηρίων, συνιστώμεν τά εξής :

α') Το τελείως στεγανόν κλεισίμον των δοχείων, έν οις ταύτα άποστέλλονται, διότι πολλάκις συνέβη ένεκα ουχί τελείου κλεισίματος, ώστε τά προϊόντα τής σήψεως διέδιδον και κλειστού όντος του δοχείου, άφώροτον δυσωδίαν, ως τούτο έβεβαίωσεν ήμιν ο παραλαβών ταύτα έν τω Έθν. Πανεπιστημίω καθηγητής κ. Ζέγγελης. Τούτο δυσχεραίνει την έρευναν ως έκ τής έπερχομένης ένεκα τούτου ταχίστης προόδου τής σήψεως. Διά τούτο τά σπλάγγνα πρέπει νά τίθενται έντός καταλλήλου δοχείου έκ ποσειδάνης ή ύέλου, χωρητικότητος ουχί πολύ μειζονος του περιεχομένου, ήνα μη συνεχίζηται πολύς άήρ, συντελών εις την πρόδον τής σήψεως.

β') Η νεκροψία και άποστολή νά γίνετα τάχιστα, ήνα μη ή άποσύνθεσι προχωρή και καθισταται ως επί το πολύ άδύνατος ή άνίχνευσις των φυτικών και έν γένει οργανικών δηλητηρίων, άτινα κατά την προκεχωρημένην σήψιν άποσυνθιθενται και γ') Ο ενεργών την νεκροψίαν ιατρος πρέπει νά συναποστέλλη άντίγραφον τής σχετικής έκθέσεως αυτού, άναφερούσης τας τυχόν ύποψίας του περι ώρισμένου δηλητηρίου, προς δε και ό,τι κειτά τήν νεκροψίαν παρατήρησε και δη τυχόν όσμήν φαρμάκου τινός ή άλλην, καθώς και τήν χημικήν αντίδρασιν ήν εύρεν (όξυγον ή άλκαλικήν).

Τής παρουσίας πέμπομεν άντίτυπα όπως κοινοποιηθή και τοίς κ. κ. άνακριταίς.

Έν Αθήναις, τή 18 Μαρτίου 1908

Ο Υπουργός
Δ. Κ. Βοκοτόπουλος

Καταστέτήριον

Τής έν Αθήναις έδρουούσης άνωμόμου εταιρείας υπό την έπωνυμίαν Έμπορική Τράπεζα τής Ελλάδος εκπροσωπουμένης υπό του Γενικού Διευθυντού αυτής Γρηγορίου Έμπεδοκλή κατοίκου Αθηνών

Κατά

Βασιλείου Γ. Ραζή κατοίκου Πειραιώς νυν δ' άγνωστου διαμονής

Προς τον κ. Υπουργόν επί των Οικονομικών ως άντιπρόσωπον του Δημοσίου και τον

κ. Ταμιάν των εισπράξεων επαρχιακών εσόδων Αττικής.

Δυνάμει τής ύπ' αριθ. 1921 και από 29 Απριλίου 1908 άδείας του κ. Προέδρου των έν Αθήναις Πρωτοδικών, κατά τήν εις χειράς του κ. Ταμιά των επαρχιακών εσόδων Αττικής, ως τρίτου δρ. 700, κατατεθείσας υπό του άνακριτού των έν Αθήναις Πλημμελειοδικών κ. Εξαγγέλου Μίχα ως άνηκούσας εις τον αντίδικόν μας Βασιλείου Γ. Ραζήν, δυνάμει του ύπ' αριθ. 2045 γραμματίου του Ταμιού επαρχιακών εσόδων Αττικής, ως καταστέθεισης επί του ύπαλλήλου Β. Γ. Ραζή, Παναγιώτη Δρινοπούλου, προς εξασφάλισιν μέρους τής κατά του είρημένου αντίδικου μας Β. Γ. Ραζή απαιτήσεώς μας έκ δρ. 12.500, των τόκων και εξόδων αυτών, ως δι' άπάτης και πλαστογραφήσεως εισέπραξε παρά του έν Πειραιεί ύποκαταστήματός μας και σάς παραγγέλομεν ήνα κρατήτε ταύτας εις χειράς σας μέχρις ου το άρμόδιον δικαστήριον, ένώπιον του όποιου, δηλούμεν άμα ήμιν ότι θα ενεργήσωμεν την περι κύρους κατασχέσεως άγωγήν μας, άποφανθή.

Άρμόδιος δικαστικός κλητήρ επιδότω νομίμως άντίγραφον τής παρουσίας τώ κ. Υπουργώ επί των Οικονομικών, ως άντιπρόσωπου του Δημοσίου και τώ κ. Ταμιά επαρχιακών εσόδων Αττικής.

Έν Αθήναις τή 5 Μαΐου 1908

Ο πληρεξούσιος δικηγόρος τής Έμπορικής Τραπέζης τής Ελλάδος
Α. Χαριτουλάρης

Ένώπιον των έν Αθήναις Πρωτοδικών ΑΓΩΓΗ

Τής έν Αθήναις ιδρυμένης άνωμόμου εταιρείας υπό την έπωνυμίαν Έμπορική Τράπεζα τής Ελλάδος και εκπροσωπουμένης υπό του Γενικού Διευθυντού αυτής Γρηγ. Έμπεδοκλέους, κατοίκου Αθηνών,

κατά

Βασιλείου Γ. Ραζή, κατοίκου Πειραιώς και άγνωστου διαμονής. Γνωστοποιούμενη και προς τον κ. ύπουργόν των Οικονομικών και άντιπρόσωπον του Δημοσίου και τον Ταμιάν επαρχιακών εισπράξεων εσόδων Αττικής ως τρίτους.

Ο αντίδικος Β. Γ. Ραζής το επαγγελμα έμπορος την 24ην Απριλίου ε. ε. προσεβλήθη έν τω έν Πειραιεί ύποκαταστήματι τής ημετέρας Τραπέζης, παρέστρησε ψευδώς και δολίως τω Διευθυντή αυτής κ. Δ. Πετροκοκκίνω, ότι ή έμπορική έπωνυμία Γ. Β. Ραζής, ής ήτο μέλος, ήτο κυρία και κάτοχος 35.343 οκάδων σίτου παραγωγής Βουλγαρίας έντός 400 σάκκων, τον όποιον, δήθεν, είχε φορτώσει, εις το υπό ελληνικήν σημαίαν ίστιφορόρον «Ταχυδρόμος» πλοιαρούμενον υπό του Α. Άννίνου και ήσφαλισμένον, εις την ασφαλιστικήν εταιρείαν «Γενική εταιρεία θαλασσίαν Ασφαλείων», έδρευούσαν έν Δρέσδη, έπέδειξε δ' αυτόν και την υπό χρονολογίαν 23 Απριλίου ε. ε. φορτωτικήν εις διαταγήν φέρουσαν την ύπογραφήν αυτού ως φορτωτού του ρηθέντος φορτίου και του πλοίαρχου, έν ή είγεν επισυνάψει και το από 24 Απριλίου ε. ε. ασφαλιστικόν συμβόλαιον του αυτού φορτίου διά φράγκα 15.000 και διαπραγματεύθη την εις την Τράπεζαν πώλησιν τούτου άντι δρ. 12.500.

Τών προτάσεων του έναγομένου, κριθεϊσών συμφερούσων, συνήθη μετ' αυτού όριστική σύμβασις πώλησεως, δυνάμει τής όποιας ουτός μεν επώλησε το περι ου ο λόγος φορτίου, μεταδιδάσας δι' όπισθογραφήσεως την ρηθείσαν φορτωτικήν και το ασφαλιστικόν συμβόλαιον εις την διαταγήν τής Τραπέζης τής

24ην Απριλίου ε. ε., όπως το παραλάβη, αυτή εις Ζάκυνθον όπου ήν προσωρισμένον νά έκφορωθή και παραδοθή, ή δε Τράπεζα τώ έμέτρησε το συμφωνηθέν τίμημα των δρ. 12.500, έν μέρει μεν εις συναλλάγμα τής επί Παρισίων έκ φρ. χρ. 6000, το δ' ύπόλοιπον εις χαρτονόμισμα και διά συμφηρισμού εις προϋπάρχον παρ' αυτή χρέος του.

Τήν έπομένην ήμος των γεγονότων τούτων, ήτοι την 25ην Απριλίου ε. ε. συνεπεία είδοποιήσεως, κατόπιν μεταγενεστέρως τής άσφαλίσεως έρευνής του πράκτορος τής ασφαλίσιας Ι. Α. Μπότη άπεκαλύφθη, ότι ο έναγομένος παρέστρησε τω Διευθυντή του Υποκαταστήματός μας ψευδή πράγματα ως άλληθή επί τω σκοπώ νά βλάβη την Τράπεζαν πορίζόμενος παράνομον ύφελος, διότι και το πωληθέν παρ' αυτού φορτίον άπέδειχθη άνύπαρκτον και ή από 23 Απριλίου 1908 φορτωτική, ήν μετεβίβασε τή Τραπέζη λαβών τας δρ. 12.500, είνε ψευδές του ίδιου κατασκευάσμα. τής έν αυτή φαινομένης ύπογραφής του πλοίαρχου Α. Άννίνου πλαστής, τεθείσης ύπ' αυτού τούτου του έναγομένου, καθ' ου και ποινική ενεργείται δίωξις επί τω άνω έγκλήματι, τής άπάτης και πλαστογραφίας.

Έπειδή είνε ύπόχρεος νά επιστρέψη και πληρώση ήμιν, τας όποιás διά του ως άνω τελεσθέντος έγκλήματός του έλαβε παρ' ήμιν δρ. 12.500 και τους τόκους τούτους.

Έπειδή προς εξασφάλισιν μέρους τής κατ' αυτού απαιτήσεώς μας ταύτης ένηργήσαμεν δυνάμει τής ύπ' αριθ. 1921 και από 29 Απριλίου ε. ε. άδείας του κ. Προέδρου των ένταύθα Πρωτοδικών, διά του από 5 Μαΐου καταστέθεισών μας, συντηρητικήν κατάστασιν εις χειράς του τρίτου κ. Ταμιά εισπράξεων εσόδων Αττικής και τώ ύπουργώ των Οικονομικών ως άντιπρόσωπον του Δημοσίου, επί δρ. 700 άνηκούσων τώ ύφελείη μας και κατατεθεισών τω ρηθέντι Ταμιά υπό του ενεργούντος την κατ' αυτού άνακρίσιν δικαστού.—Και δι' όσους λόγους θέλομεν προσθέσει έν δέοντι.

Διὰ ταύτα

Κυλούντες προς συζήτησιν τον έναγομενον μετά την νόμιμον προθεσίαν.

Εξαιτούμεθα

Τήν παραδοχήν τής παρουσίας, την επικύρωσιν τής κυρίας απαιτήσεώς μας και την ύποχρέωσιν του αντίδικου νά μάς πληρώση, διά την άνωτέρω αίτίαν δρ. 12.500 έντόκους προς 3 0/0 ετησίως μέχρις εξοφλήσεως.

Τήν επικύρωσιν τής εις χειράς του άνωτέρω Ταμιά εισπράξεων εσόδων Αττικής και του ύπουργού των Οικονομικών ως τρίτου έπιβληθείσης παρ' ήμιν κατασχέσεως, επί των παρ' τώ πρώτω κατατεθειμένων δρ. 700 του ύφελιέτου μας και την ύποχρέωσιν του τρίτου νά μάς πληρώση ταύτας εις συμφηρισμόν μέρος τής κυρίας απαιτήσεώς μας.

Τήν προσωρινήν εκτέλεσιν τής έκδοθησάμενης άποφάσεως.

Τήν προσωπικήν του έναγομένου κράτησιν. Και τήν καταδίκην του εις τά έξοδα και τέλη.

Άρμόδιος δικαστικός κλητήρ επιδότω νομίμως προς τον κ. Εισαγγελέα των ένταύθα Πρωτοδικών διά τον άγνωστον διαμονής άντιδικον, δημοσιεύων άμα αυτήν, εις μίαν των ένταύθα εκδοδιόμενων έφημερίδων και προς τον Ταμιάν εισπράξεων εσόδων Αττικής και τον κ. ύπουργόν των Οικονομικών ως τρίτον.

Αθήνα, 5 Μαΐου 1908.

Ο πληρεξούσιος δικηγόρος

Α. Χαριτουλάρης

ART. 18.—Als weltliche, nach weltlichen Gesetzen zu beurtheilende und ausschliesslich von der weltlichen Gewalt anzuordnende und zu richtende Gegenstände sind zu betrachten :

1.—Verträge, testamentarische Dispositionen und andere bürgerliche Handlungen der Geistlichkeit
 2.—Bestimmungen über bewegliche und unbewegliche Güter, Renten, Nutzungen und sonstige Rechte der Kirchen, Klöster und geistlichen Personen.

3.—Verordnungen und Erkenntnisse über alle bürgerlichen und als gemeine Polizeiübertretungen, Vergehen oder Verbrechen zu betrachtende Handlungen der Geistlichen.

4.—Ehegesetze, insofern sie den bürgerlichen Vertrag und dessen Wirkungen betreffen.

5.—Anordnungen über die Einrichtung der Geburtssterbe-und Trauungsbücher als Register des Civilstandes, ferner über die Einrichtung und Beweiskraft der Kirchenbücher und anderer pfarrramtlichen Documente; endlich.

§ 64.—Zur Beseitigung aller künftigen Anstände werden nach solchen Beziehungen als weltliche Gegenstände erklärt :

a) Alle Verträge und letztwillige Dispositionen der Geistlichen.
 b) Alle Bestimmungen über liegende Güter u. fahrende Habe, Nutzung, Renten, Rechte der Kirchen und Kirchlichen Personen.

c) Verordnungen und Erkenntnisse über Verbrechen und Strafen der Geistlichen, welche auf ihre bürgerlichen Rechte einen Einfluss haben.

d) Ehe-Gesetze, in so ferne sie den bürgerlichen Vertrag und dessen Wirkungen betreffen.

e) Privilegien, Dispensationen, Immunitäten, Exemtionen, zum besten ganzer Kirchen-Gesellschaften, einzelner Gemeinden oder Gesellschafts-Genossen, oder der dem Religions-Dienste gewidmeten Orte und Güter, in so ferne sie politische oder bürgerliche Verhältnisse berühren.

7) Allgemeine Normen über

6.—Allgemeine Normen über die Verbindlichkeit zur Erbauung und Erhaltung der Kirchen-und geistlichen Gebäude.

die Verbindlichkeit zur Erbauung und Erhaltung der Kirchen und geistlichen Gebäude.

g) Bestimmungen über die Zulassung zu Kirchen-Pfründen.

h) Vorschriften über die Einrichtung der Kirchen-Listen als Quellen der Bevölkerungszweizeichnisse, als Register der Civilstandes und über die Legalität der pfarrlichen Documente.

§ 65.—In allen dieser Gegenständen Kömmt der Staatsgewalt allein die Gesetzgebung und Gerichtsbarkeit zu.

[Του Έδίκτου]

ART. 19.—Mit auswärtigen weltlichen oder geistlichen Behörden darf weder die Synode noch eine andere geistliche Behörde oder ein einzelner Geistlicher in Correspondenz oder in irgend ein anderes unmittelbares Verhältniss treten.

§ 17.— Verfügungen an weltliche Behörden Können sie nur durch die Regierung bewirken...

[Του προσ. Κοινοτορίου]

(Ακολουθεί)